

Спогад про війну

Микола Вінграновський

Сумні без батька двоє діток цих.
На пагорбах, на вицвілім стернищі
Одне пасе козу, друге пасе корову,
А мати із сапою день при дні
На буряках на школу, і одержу,
Та на харчі вже грішми заробляє
Й поволі старіє щовечора сама...
Вони ж собі обоєнько удвох
Тихенько граються та сваряться тихенько...
Я вже забув, як звати їхню маму.
Якщо ж і не забув — то що із того? —
І цинкове відро на лишайчастій лаві,
Та їх обох, темнавих в темноті,
Одне до одного притулених в дрімоті.
Їх не забув я. Не забув сапи,
Що їх обсапує для школи, та одержі,
Та для харчів, та й більше ні для чого...
Я вже забув, як звати їхню маму...

Її ім'ям мій освітився світ.